

Arrest

nr. 307 849 van 5 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: Dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 26 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je Pashtoen van afkomst en woonde je voor je vertrek in het dorp Kotay Taran (district Khewa, provincie Nangarhar, Afghanistan). Van 2009 tot 2011 werkte je vader als ontmijner voor de ontmijningsdienst OMAR. Hij stopte hiermee om meer tijd bij jullie thuis door te brengen. Eind augustus 2020 vonden jij en je klasgenootjes een bom nabij het schoolgebouw. Je vader werd erbij gehaald en maakte de bom onschadelijk. Drie dagen later kregen jullie een dreigbrief van de taliban, die jou en je vader verweten dat jullie hun plannen gedwarsboomd hadden. Je vluchtte diezelfde dag

nog het land uit en reisde gedurende elf maanden via verschillende landen naar België, waar je op 8 juni 2021 internationale bescherming aanvraagde. Na je aankomst in België kwam je van je moeder te weten dat je vader een dag na jou het land verlaten had en sindsdien vermist was. De taliban kwamen na je vertrek naar de woning van je familie en vroegen aan je jongere broer W. R. waar jij en je vader waren. Toen je broer hier niet op antwoordde, sneden de taliban zijn vingers af. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je door de taliban geveiseerd te worden omdat je niet gelooft dat ze je zullen vergeven. Daarnaast vrees je ook dat ze je zullen vermoorden omdat ze denken dat iedereen in Europa een ongelovige is. Sinds je in België woont ben je erg veranderd en het zou erg moeilijk voor je zijn om opnieuw in Afghanistan te moeten wonen.

Ter staving van je identiteit en je verzoek legde je volgende documenten neer: de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van jezelf en je vader; ; een foto van jezelf en je vader; een badge van je vader bij de ontmijningsdienst OMAR (d.d. 1 januari 2010); een attest van de ontmijningsdienst OMAR in verband met de tewerkstelling van je vader tussen oktober 2009 en november 2011 (d.d. september 2015); zeven foto's van je vader tijdens zijn werk voor de ontmijningsdienst OMAR; de enveloppe waarin je documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd; een dreigbrief die je familie kreeg van de taliban nadat je vader de bom onschadelijk gemaakt had (d.d. 20/12/1441 in islamitische kalender, i.e. 10 augustus 2020); een dagvaarding door de taliban die je familie kreeg na de machtsovername door de taliban (d.d. 4/6/1400 in Afghaanse kalender, i.e. 26 augustus 2021); een puntenlijst van je school in Afghanistan; twee documenten van je madrasa; negen foto's van je dorpsgenoten en familieleden, waaronder een foto waarop je jongere broer (...) te zien is zonder vingers.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Er kan geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas op basis van onderstaande elementen:

1) Je legde tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom je vader stopte met werken voor de ontmijningsdienst OMAR. Tijdens de registratie van je verzoek om internationale bescherming stelde je dat je vader door de taliban onder druk gezet werd om met zijn job te stoppen. Toen hij dit weigerde, kreeg je vader problemen met de taliban (Fiche NBMV, d.d. 8 juni 2021). Tijdens je persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde je echter dat je vader reeds in 2011 stopte als ontminner en dit omdat hij meer tijd thuis wilde doorbrengen. Hiernaar gevraagd, stelde je dat zijn beslissing om te stoppen als ontminner niets met de taliban te maken had. Pas in 2020 kregen jullie problemen met de taliban, nadat je vader een bom ontminnd had op jouw school (NPO, d.d. 17 juli 2023, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen je verklaringen, stelde je dat je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming net in België was aangekomen en geen info had over dit onderwerp. Pas later sprak je met je moeder en ontdekte je dat je vader niet omwille van de taliban met zijn job gestopt was (NPO, p. 16). Deze uitleg volstaat echter niet om te verklaren waarom je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming manifest foute verklaringen aflegde.

2) Je legde weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop jij en je vader problemen kregen met de taliban. Het is niet plausibel dat je vader in zijn eentje een bom van de taliban onschadelijk gemaakt zou hebben, meer dan negen jaar nadat hij de ontmijningsdienst verlaten had en zonder dat hij daarvoor thuis over enig ontminningsmateriaal beschikte (NPO, p. 9 en p. 10). Hiernaar gevraagd, kon je niet vertellen hoe je vader aan het benodigde materiaal was gekomen om de bom onschadelijk te maken (NPO, p. 9). Toen je vader de bom onschadelijk gemaakt had en naar buiten kwam, had hij dezelfde kleren aan als altijd en had hij niets van materiaal bij (NPO, p. 10). Je wist niet op welke manier je vader erin geslaagd was om de

bom onschadelijk te maken en je hebt hem hier na afloop ook nooit naar gevraagd (NPO, p. 9 en p. 10). Je vage en weinig plausibele verklaringen op dit punt komen weinig overtuigend over en ondermijnen de geloofwaardigheid van je relaas.

3) Je legde incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de verdwijning van je vader en het contactdat je sinds je vertrek uit Afghanistan met je familie onderhoudt. Bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming stelde je dat je geen contact had met je moeder of je vader (Fiche NBMV). Tijdens je persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde je echter dat je tijdens je reis naar België contact had met je moeder. Hiermee geconfronteerd, stelde je dat je bedoelde dat je geen contact had met je vader, wat op zijn minst bevreemdend overkomt (NPO, p. 16). Daarnaast is ook opvallend dat je amper informatie kon geven over de stappen die je familie ondernam om je vader terug te vinden. Tot drie keer toe gevraagd welke concrete stappen je familie ondernomen had om te weten te komen waar je vader verblijft, kwam je niet verder dan de vage stelling dat ze geprobeerd hadden om hem te zoeken (NPO, p. 13).

4) Je legde incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de verblijfplaats van je familie in die eersteweken nadat je vader het land verliet. In eerste instantie stelde je in dit verband dat je moeder en de rest van je gezinsleden na het vertrek van je vader naar de woning van je oom langs vaderskant verhuisden (NPO, p. 14). Even later veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je gezinsleden na het vertrek van je vader in jullie eigen huis waren blijven wonen en dat je oom langs vaderskant vanop afstand voor hen zorgde (NPO, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende je dat je het eerder anders gezegd had, wat geen geloofwaardige uitleg is (NPO, p. 14).

5) Je legde tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je jongere broer W. R. zijnvingers kwijtraakte. Gevraagd of er die dag nog iemand anders thuis was behalve je broer, stelde je dat dit niet het geval was. De taliban viseerden je jongere broer omdat er op dat moment geen enkel ander mannelijke familielid verantwoordelijk was voor jouw gezin. Jij was in Europa, je vader was verdwenen en er was niemand anders thuis (NPO, p. 12). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over, gezien je gezin na het vertrek van je vader naar je oom langs vaderskant verhuisd was en je oom dus in de ogen van de taliban de oudste man in huis was (cf. supra). Hierop gewezen, veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je oom langs vaderskant wel degelijk thuis was toen de taliban de vingers van je broer afsneden, maar dat hij niet naar buiten wilde gaan omdat hij schrik had dat de taliban hem iets zouden aandoen (NPO, p. 14). Je wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen je geloofwaardigheid finaal onderuit.

6) Uit de beschikbare informatie blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je vader was volgens je verklaringen reeds sinds 2011 niet meer actief als ontmijner. Bovendien legde je geen geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die jij en je vader voorafgaand aan je vertrek ontvangen hebben van de taliban (cf. supra). Het loutere feit dat je mogelijks een familielid bent van een voormalige medewerker van de voormalige overheid, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat deze zélf te maken kregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

7) De door jou neergelegde documenten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een anderdaglicht komen te staan. Aan de Afghaanse identiteit en nationaliteit van jou en je vader wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan je stelling dat je vader van oktober 2009 tot november 2011 voor de ontmijningsdienst OMAR werkte. De door jou neergelegde dreigbrief en dagvaarding van de taliban en de brief van de dorpsoudsten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Aan dergelijke documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien zij kaderen in een geloofwaardig en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is (cf. supra). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de inhoud van de door jou neergelegde documenten op zijn minst merkwaardig te noemen valt. Zo is de dagvaarding van de taliban gedateerd met zowel een islamitische als een Afghaanse datum en zit er na conversie naar de westerse kalender drie dagen verschil tussen deze beide data (NPO, p. 5). Er kan niet begrepen worden waarom de taliban twee verschillende data zouden gebruiken om hun brieven te dateren. Daarnaast is het ook op zijn minst merkwaardig dat de brief van de taliban gedateerd is op dezelfde dag als de verijdelde bomaanslag, terwijl deze brief volgens jouw verklaringen slechts drie dagen nadien werd afgeleverd. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan jouw administratief dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nageemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. De door jou neergelegde puntenlijst van je school en de documenten van je madrassa zijn voor deze beslissing niet relevant. De foto's waarop je broer (...) te zien is zonder vingers

tonen louter aan dat hij een medisch probleem heeft aan zijn hand en vormen geen enkel bewijs over de omstandigheden waarin hij dit probleem opliep. Het is in deze overigens ook opvallend dat je geen enkele foto neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat je broer wel nog over al zijn vingers beschikte voordat je uit Afghanistan vertrok.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan jouw relaas geen geloof gehecht kan worden en dat de vluchtelingenstatus jou dus niet kan toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Khewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald

in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Jouw opmerking dat je intussen de rituelen en het gedrag van hier in België geleerd hebt en dat je alles uit Afghanistan vergeten bent, doet daaraan geen afbreuk (NPO, p. 17). Hetzelfde geldt voor je stelling dat je hier in België naar school gaat en aan je toekomst werkt (NPO, p. 17). Nergens blijkt dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat je tot je veertiende in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zoals blijkt uit je verklaringen en uit de door jou neergelegde documenten ging je tot je vertrek in Afghanistan naar school en volgde je er ook les in de madrassa (NPO, p. 3). Bovendien heb je nog steeds contact met je familie in Afghanistan en beschik je er nog steeds over een netwerk, aangezien zowel je ooms langs moeders en vaderskant als je moeder en je jongere broers en zussen er verblijven (NPO, p. 3 en p. 4). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van de artikelen 48/3, 48/4, en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

“Er kan geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas op basis van onderstaande elementen:

8) Je legde tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom je vader stopte met werken voor de ontmijningsdienst OMAR. Tijdens de registratie van je verzoek om internationale bescherming stelde je dat je vader door de taliban onder druk gezet werd om met zijn job te stoppen. Toen hij dit weigerde, kreeg je vader

problemen met de taliban (Fiche NBMV, d.d. 8 juni 2021). Tijdens je persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde je echter dat je vader reeds in 2011 stopte als ontmijner en dit omdat hij meer tijd thuis wilde doorbrengen. Hiernaar gevraagd, stelde je dat zijn beslissing om te stoppen als ontmijner niets met de taliban te maken had. Pas in 2020 kregen jullie problemen met de taliban, nadat je vader een bom ontmijnd had op jouw school (NPO, d.d. 17 juli 2023, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen je verklaringen, stelde je dat je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming net in België was aangekomen en geen info had over dit onderwerp. Pas later sprak je met je moeder en ontdekte je dat je vader niet omwille van de taliban met zijn job gestopt was (NPO, p. 16). Deze uitleg volstaat echter niet om te verklaren waarom je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming manifest foute verklaringen aflegde.

9) Je legde weinig geloofwaardige verklaringen af over de manier waarop jij en je vader problemen kregen met de taliban. Het is niet plausibel dat je vader in zijn eentje een bom van de taliban onschadelijk gemaakt zou hebben, meer dan negen jaar nadat hij de ontmijningsdienst verlaten had en zonder dat hij daarvoor thuis over enig ontmijningsmateriaal beschikte (NPO, p. 9 en p. 10). Hiernaar gevraagd, kon je niet vertellen hoe je vader aan het benodigde materiaal was gekomen om de bom onschadelijk te maken (NPO, p. 9). Toen je vader de bom onschadelijk gemaakt had en naar buiten kwam, had hij dezelfde kleren aan als altijd en had hij niets van materiaal bij (NPO, p. 10). Je wist niet op welke manier je vader erin geslaagd was om de bom onschadelijk te maken en je hebt hem hier na afloop ook nooit naar gevraagd (NPO, p. 9 en p. 10). Je vage en weinig plausible verklaringen op dit punt komen weinig overtuigend over en ondermijnen de geloofwaardigheid van je relaas.

10) Je legde incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de verdwijning van je vader en het contact dat je sinds je vertrek uit Afghanistan met je familie onderhoudt. Bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming stelde je dat je geen contact had met je moeder of je vader (Fiche NBMV). Tijdens je persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde je echter dat je tijdens je reis naar België contact had met je moeder. Hiermee geconfronteerd, stelde je dat je bedoelde dat je geen contact had met je vader, wat op zijn minst bevreemdend overkomt (NPO, p. 16). Daarnaast is ook opvallend dat je amper informatie kon geven over de stappen die je familie ondernam om je vader terug te vinden. Tot drie keer toe gevraagd welke concrete stappen je familie ondernomen had om te weten te komen waar je vader verblijft, kwam je niet verder dan de vage stelling dat ze geprobeerd hadden om hem te zoeken (NPO, p. 13).

11) Je legde incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de verblijfplaats van je familie in die eersteweken nadat je vader het land verliet. In eerste instantie stelde je in dit verband dat je moeder en de rest van je gezinsleden na het vertrek van je vader naar de woning van je oom langs vaderskant verhuisden (NPO, p. 14). Even later veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je gezinsleden na het vertrek van je vader in jullie eigen huis waren blijven wonen en dat je oom langs vaderskant vanop afstand voor hen zorgde (NPO, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende je dat je het eerder anders gezegd had, wat geen geloofwaardige uitleg is (NPO, p. 14).

12) Je legde tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je jongere broer W. R. zijn vingers kwijtraakte. Gevraagd of er die dag nog iemand anders thuis was behalve je broer, stelde je dat dit niet het geval was. De taliban viseerden je jongere broer omdat er op dat moment geen enkel ander mannelijke familielid verantwoordelijk was voor jouw gezin. Jij was in Europa, je vader was verdwenen en er was niemand anders thuis (NPO, p. 12). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over, gezien je gezin na het vertrek van je vader naar je oom langs vaderskant verhuisd was en je oom dus in de ogen van de taliban de oudste man in huis was (cf. supra). Hierop gewezen, veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je oom langs vaderskant wel degelijk thuis was toen de taliban de vingers van je broer afsneden, maar dat hij niet naar buiten wilde gaan omdat hij schrik had dat de taliban hem iets zouden aandoen (NPO, p. 14). Je wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen je geloofwaardigheid finaal onderuit.

13) Uit de beschikbare informatie blijkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je vader was volgens je verklaringen reeds sinds 2011 niet meer actief als ontmijner. Bovendien legde je geen geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die jij en je vader voorafgaand aan je vertrek ontvangen hebben van de taliban (cf. supra). Het loutere feit dat je mogelijks een familielid bent van een voormalige medewerker van de voormalige overheid, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat deze zelf te maken kregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken.

14) De door jou neergelegde documenten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een anderdaglicht komen te staan. Aan de Afghaanse identiteit en nationaliteit van jou en je vader wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan je stelling dat je vader van oktober 2009 tot november 2011 voor de ontminingsdienst OMAR werkte. De door jou neergelegde dreigbrief en dagvaarding van de taliban en de brief van de dorpsoudsten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Aan dergelijke documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien zij kaderen in een geloofwaardig en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is (cf. supra). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de inhoud van de door jou neergelegde documenten op zijn minst merkwaardig te noemen valt. Zo is de dagvaarding van de taliban gedateerd met zowel een islamitische als een Afghaanse datum en zit er na conversie naar de westerse kalender drie dagen verschil tussen deze beide data (NPO, p. 5). Er kan niet begrepen worden waarom de taliban twee verschillende data zouden gebruiken om hun brieven te dateren. Daarnaast is het ook op zijn minst merkwaardig dat de brief van de taliban gedateerd is op dezelfde dag als de vrijdelde bomaanslag, terwijl deze brief volgens jouw verklaringen slechts drie dagen nadien werd afgeleverd. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan jouw administratief dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. De door jou neergelegde puntenlijst van je school en de documenten van je madrassa zijn voor deze beslissing niet relevant. De foto's waarop je broer (...) te zien is zonder vingers tonen louter aan dat hij een medisch probleem heeft aan zijn hand en vormen geen enkel bewijs over de omstandigheden waarin hij dit probleem opliep. Het is in deze overigens ook opvallend dat je geen enkele foto neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat je broer wel nog over al zijn vingers beschikte voordat je uit Afghanistan vertrok.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan jouw relaas geen geloof gehecht kan worden en dat de vluchtelingenstatus jou dus niet kan toegekend worden."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft te kennen dat hij bij zijn aankomst geen informatie had over de reden waarom zijn vader had besloten niet langer voor OMAR te werken en dat hij toen hij zijn asielaanvraag in België indiende, niet dacht dat hij al informatie over het werk van zijn vader zou moeten verstrekken. Verzoeker kan hiermee niet overtuigen. Er werd hem immers bij zijn registratie niet gevraagd naar het werk van zijn vader. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn registratie louter naar de motieven voor immigratie werd gevraagd en verzoeker hierbij de problemen met de taliban aankaarte en deze verder toelichtte door te verwijzen naar de job van ontminner van zijn vader, naar het feit dat de taliban wilde dat hij hiermee stopte, hetgeen hij heeft gedaan maar de taliban hem problemen bleven geven.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat zijn vader reeds in 2011 stopte als ontminner en dit omdat hij meer tijd thuis wilde doorbrengen en lichtte hij ook verder toe dat zijn beslissing om te stoppen als ontminner niets met de taliban te maken had. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker de problemen die hij kreeg met de taliban omdat zijn vader in 2020 een bom ontminnd had op school als reden dat hij zijn land van herkomst had moeten verlaten. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij wanneer hij bij een eerste contact bij de instanties van het land waar hij internationale bescherming vraagt, de reden van zijn vertrek kan toelichten. In de gegeven omstandigheden kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij de ontminning van de bom door zijn vader alsdan al zou vermelden. Het betoog dat hij bij zijn aankomst geen informatie had over de reden waarom zijn vader had besloten niet langer voor OMAR te werken en dat hij toen hij zijn asielaanvraag in België indiende, niet dacht dat hij al informatie over het werk van zijn vader zou moeten verstrekken, doet hier dan ook geen afbreuk aan. Waar verzoeker aangeeft dat hij op dat moment nog niet vergezeld was van een advocaat of een voogd, die hem had kunnen uitleggen dat hij zijn vrees in het kort zou moeten uitleggen, dat hij alleen wist dat hij was vertrokken vanwege dreigementen van de taliban en hij omdat hij geen regelmatig contact meer had met zijn familie, waardoor hij niet allé redenen kon achterhalen waarom zijn ouders hadden besloten dat hij moest vertrekken, overtuigt hij evenmin. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche o.a. niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de fiche NBMV bij zijn eerste contact met de bevoegde autoriteiten is opgesteld, dus vooraleer een voogd kon worden aangesteld of een raadsman kon worden toegewezen. De Raad merkt hierbij tevens op dat de loutere afwezigheid van een voogd of raadsman die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. De stelling dat hij niet allé redenen kon achterhalen waarom zijn

ouders hadden besloten dat hij moest vertrekken, ter verschoning van het gegeven dat hij bij zijn registratie met geen woord rept over de bom, is evenmin aannemelijk. Verzoeker verklaarde immers dat hij en zijn vrienden de bom hadden gevonden en zijn eigen vader deze bom onschadelijk maakte waarna ze drie dagen later een dreigbrief ontvingen en hij dezelfde dag nog uit huis vertrok (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook antwoordde verzoeker op de vraag of hij het met zijn ouders had gesproken over de dreigbrief die drie dagen na de ontminning volgde *“We werden door hen bedreigd, ze wilden ons afmaken”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). In het licht van deze verklaringen van feiten waar verzoeker nota bene zelf bij was, kan hij niet ernstig voorhouden *“dat hij niet allé redenen kon achterhalen waarom zijn ouders hadden besloten dat hij moest vertrekken”* om zijn stilzwijgen bij zijn registratie over de ontminning van de bom door zijn vader en de onmiddellijke problemen hierdoor te verklaren of te verschonen. Ook van een jongeman van 14 jaar kan op dat ogenblik wel degelijk worden verwacht dat hij deze feiten die zich afspeelden vlak voor zijn vertrek zou vermelden wanneer hij bevraagd werd naar de reden van zijn vlucht naar België. Er kan overigens van iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren en hiervoor internationale bescherming vraagt worden verwacht dat deze in staat zou zijn om deze vrees en zijn specifieke vervolgers op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat of voogd te verwoorden en kort toe te lichten.

Verzoeker lijkt vervolgens de redenering van het Commissariaat-generaal subjectief te vinden omdat er geen informatie wordt verstrekt over de materialen en kleding die nodig zijn om een bom in Afghanistan onschadelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verwerende partij kon in de geschetste omstandigheden terecht wijzen op het gegeven dat verzoeker verklaarde *“Toen je vader de bom onschadelijk gemaakt had en naar buiten kwam, had hij dezelfde kleren aan als altijd en had hij niets van materiaal bij (NPO, p. 10). Je wist niet op welke manier je vader erin geslaagd was om de bom onschadelijk te maken en je hebt hem hier na afloop ook nooit naar gevraagd (NPO, p. 9 en p. 10).”* Gelet op de ingrijpende aard van de feiten en het gegeven dat verzoekers vader erin geslaagd was een bom van de taliban onschadelijk te maken, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niets kan vertellen op welke wijze zijn vader deze bom onschadelijk heeft gemaakt te meer het klaarblijkelijk niet dezelfde situatie was als toen hij nog officieel tewerkgesteld was als ontminner meer dan negen jaar geleden. Het feit dat hij er ook niet naar heeft gevraagd duidt in het licht van de geschetste omstandigheden op een gebrek aan interesse van verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Het betoog dat er, hoewel de politie aanwezig was, geen ontminner binnen een uur rijden was om te kunnen ingrijpen, dat de dichtstbijzijnde ontminners zich op het kantoor van Jalalabad bevonden en het zou hen minstens een uur hebben gekost om daar te geraken en de politie gezien de dringende aard van de situatie geen andere keuze had dan de vader van verzoeker te vragen om tussenbeide te komen die werkte met de materialen die hij in zijn bezit had en zijn kennis over het onderwerp niet was verloren, zodat hij de beste persoon was om tussenbeide te komen, is niet bij machte hier een ander licht op te werpen.

Met betrekking tot de vaststellingen inzake het contact dat verzoeker met zijn familie onderhoudt, stelt verzoeker het volgende: *“Toen verzoeker in België aankwam, had hij geen regelmatig contact meer met zijn familie, noch met zijn moeder noch met zijn vader. De vraag betreft de huidige contacten ten tijde van de indiening van het verzoek. Ten tijde van de indiening van zijn verzoek had verzoeker geen contact met zijn familie. Tijdens zijn onderhoud bij het CGVS gaf hij aan dat hij sinds zijn aankomst opnieuw contact had met zijn familie (NPO, p. 3). Als hij aangaf dat hij contact had sinds zijn aankomst, dan was dat omdat hij geen regelmatig contact meer had voordat hij asiel aanvraag in België. Hij legde dit later nog eens uit tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 12). Verzoeker bevestigde niettemin dat hij tijdens zijn reis naar België twee keer contact had gehad. Zijn verklaringen waren niet inconsistent, zoals het CGVS heeft opgemerkt. Het bestaan van enkele contacten tijdens de reis betekent niet automatisch dat verzoeker contact had met zijn familie toen hij in België aankwam. Integendeel, verzoeker bevestigde dat hij geen recent contact met zijn moeder had gehad toen hij in België aankwam.”* Dit betoog werpt geen ander licht op de gedane vaststellingen en is er louter op gericht zijn verklaringen met elkaar verenigbaar te laten uitschijnen alsook wordt het bestaan van enige tegenstrijdigheid louter ontkend. Het kan dan ook niet volstaan om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen dienaangaande.

Zo werd terecht vastgesteld dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming stelde dat hij geen contact had met zijn moeder of vader (Fiche NBMV). De Raad stelt vast dat verzoeker in deze fiche ook aangeeft geen contact te hebben met zijn broer. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde hij echter dat hij tijdens zijn reis naar België contact had met zijn moeder. Hiermee geconfronteerd, stelde hij dat hij bij zijn registratie bedoelde dat hij geen contact had met zijn vader.

De Raad stelt vast dat verzoeker hieraan tijdens het persoonlijk onderhoud nog toevoegde dat dat hij onderweg wel nog contact had met zijn broer en andere familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dergelijke verklaringen zijn wel degelijk tegenstrijdig met elkaar. Verzoeker tracht de tegenstrijdigheid vervolgens te minimaliseren door erop te wijzen dat het bestaan van enkele contacten tijdens de reis niet automatisch betekent dat verzoeker contact had met zijn familie toen hij in België aankwam en dat hij bevestigde dat hij geen recent contact met zijn moeder had gehad toen hij in België aankwam, maar overtuigt hiermee dan ook niet. Verzoeker doet hiermee geen afbreuk aan de hoger aangehaalde tegenstrijdigheid noch geeft hij een valabele verklaring hiervoor.

Waar verzoeker aangeeft dat hij de verklaring dat zijn familie niet bij zijn oom was gaan wonen direct na zijn vertrek aan het Commissariaat-generaal bevestigde, kiest hij slechts voor één versie van zijn verklaringen, doch heft hiermee de tegenstrijdigheid niet op die hier voor de duidelijkheid wordt hernomen: *“Je legde incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de verblijfplaats van je familie in die eerste weken nadat je vader het land verliet. In eerste instantie stelde je in dit verband dat je moeder en de rest van je gezinsleden na het vertrek van je vader naar de woning van je oom langs vaderskant verhuisden (NPO, p. 14). Even later veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je gezinsleden na het vertrek van je vader in jullie eigen huis waren blijven wonen en dat je oom langs vaderskant vanop afstand voor hen zorgde (NPO, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkenste je dat je het eerder anders gezegd had, wat geen geloofwaardige uitleg is (NPO, p. 14).”*

Bijgevolg kan verzoeker ditzelfde argument, namelijk dat zijn familie niet bij zijn oom was gaan wonen, niet ernstig aanvoeren om de tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden waarin zijn broer zijn vingers kwijtraakte te verklaren of te verschonen. Deze motivering is pertinent en blijft dan ook gehandhaafd en wordt voor de duidelijkheid hier hernomen: *“Je legde tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin je jongere broer (...) zijn vingers kwijtraakte. Gevraagd of er die dag nog iemand anders thuis was behalve je broer, stelde je dat dit niet het geval was. De taliban viseerden je jongere broer omdat er op dat moment geen enkel ander mannelijk familielid verantwoordelijk was voor jouw gezin. Jij was in Europa, je vader was verdwenen en er was niemand anders thuis (NPO, p. 12). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over, gezien je gezin na het vertrek van je vader naar je oom langs vaderskant verhuisd was en je oom dus in de ogen van de taliban de oudste man in huis was (cf. supra). Hierop gewezen, veranderde je plots je verklaringen. Ditmaal stelde je dat je oom langs vaderskant wel degelijk thuis was toen de taliban de vingers van je broer afsneden, maar dat hij niet naar buiten wilde gaan omdat hij schrik had dat de taliban hem iets zouden aandoen (NPO, p. 14). Je wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen je geloofwaardigheid finaal onderuit.”* Waar verzoeker thans nog aangeeft dat zijn oom nog aanwezig was in verzoekers huis, maar zich niet naast het jongere broertje bevond en uit schrik niet kwam opdagen, gaat hij voorbij aan zijn eerdere verklaring met name dat er op dat moment geen enkel ander mannelijk familielid verantwoordelijk was voor het gezin en hijzelf tot tweemaal toe uitdrukkelijk verklaarde dat er niemand anders thuis was, behalve zijn moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Waar verzoeker naar rechtspraak van de Raad verwijst stellende dat *“Door te weigeren de documenten te onderzoeken zonder uit te leggen waarom deze de geloofwaardigheid van verzoeker niet konden herstellen, heeft het CGVS zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd. Bovendien heeft het CGVS de brief van de dorpsoudsten en de eerste dreigbrief niet geanalyseerd in zijn beslissing.”* gaat hij voorbij aan de uitgebreide motivering met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten: *“De door jou neergelegde documenten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Aan de Afghaanse identiteit en nationaliteit van jou en je vader wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan je stelling dat je vader van oktober 2009 tot november 2011 voor de ontmijningsdienst OMAR werkte. De door jou neergelegde dreigbrief en dagvaarding van de taliban en de brief van de dorpsoudsten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Aan dergelijke documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien zij kaderen in een geloofwaardig en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is (cf. supra). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de inhoud van de door jou neergelegde documenten op zijn minst merkwaardig te noemen valt. Zo is de dagvaarding van de taliban gedateerd met zowel een islamitische als een Afghaanse datum en zit er na conversie naar de westerse kalender drie dagen verschil tussen deze beide data (NPO, p. 5). Er kan niet begrepen worden waarom de taliban twee verschillende data zouden gebruiken om hun brieven te dateren. Daarnaast is het ook op zijn minst merkwaardig dat de brief van de taliban gedateerd is op dezelfde dag als de vrijdelde bomaanslag, terwijl deze brief volgens jouw verklaringen slechts drie dagen nadien werd afgeleverd. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan jouw administratief dossier, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. De door jou neergelegde puntenlijst van je school en de documenten van je madrassa zijn voor deze beslissing niet relevant. De foto's waarop je broer (...) te zien is zonder vingers tonen louter aan dat hij een medisch probleem heeft aan zijn hand en vormen geen enkel bewijs over de omstandigheden waarin hij dit probleem*

opliep. Het is in deze overigens ook opvallend dat je geen enkele foto neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat je broer wel nog over al zijn vingers beschikte voordat je uit Afghanistan vertrok.” Hieruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde documenten wel degelijk werden onderzocht. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat *in casu* niet werd uitgelegd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van verzoeker niet konden herstellen. Verzoeker brengt geen concreet en valabel argument bij dat hieraan afbreuk kan doen.

Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat de eerste dreigbrief niet werd geanalyseerd in de bestreden beslissing, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en de inventaris van de neergelegde stukken (Documenten) dat de eerste brief waarover verzoeker het heeft de dagvaarding betreft die zo blijkt uit de bovenstaande motivering wel degelijk beoordeeld werd. Verzoeker betwist de pertinente vaststellingen met betrekking tot deze dagvaarding verder niet.

Waar verzoeker erop wijst dat het goed mogelijk is dat de dreigbrief van de taliban werd geschreven toen de taliban op de hoogte raakten van de gebeurtenissen, dit wil zeggen op de dag van de vrijdelde bomaanslag, en drie dagen later pas werd verzonden en ontvangen, bevestigt verzoeker louter de mogelijkheid van het gegeven, doch zonder er enige valabele verklaring voor te geven. Samen met het verdere betoog waaruit blijkt dat verzoeker een dreigbrief van de taliban gelijkstelt met het ontvangen van post in België stellende dat het in Afghanistan net als in België vrij zeldzaam is om een brief te ontvangen op de dag dat hij wordt geschreven, wordt hiermee de ernst van de door verzoeker verklaarde gebeurtenissen door verzoeker zelf geminimaliseerd. Er kan niet worden ingezien dat de taliban, die blijkens verzoekers verklaringen dermate veel belang hechtten aan de gebeurtenissen in die mate dat verzoeker voorhoudt hiervoor internationale bescherming nodig te hebben, zou dralen met het bezorgen van een dergelijke dreigbrief. Verzoeker minimaliseert hierdoor hetgeen er naar eigen zeggen gebeurd is.

Wat betreft de brief van de dorpsoudsten stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze brief volledig verwijst naar de gebeurtenissen, namelijk de ontmijsing van de bom door verzoekers vader, die zoals blijkt uit wat voorafgaat volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Aangezien verzoeker er niet in slaagde zijn asielrelaas aannemelijk te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan een dergelijke brief mede gezien de informatie gelet op de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten zoals in de bestreden beslissing ook werd toegelicht.

Verzoeker merkt nog op dat het Commissariaat-generaal aan verzoeker nooit heeft gevraagd om een andere foto van zijn broer “met vingers” werd gevraagd, zodat hij niet kon vermoeden dat dit element in vraag zou worden gesteld. Hiermee doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat uit de neergelegde foto's van zijn broer louter kan worden afgeleid dat zijn broer een medisch probleem heeft aan zijn hand en geen enkel bewijs vormen over de omstandigheden waarin hij dit probleem opliep. Bovendien stond het verzoeker middels onderhavig verzoekschrift en/of een aanvullende nota vrij om alsnog dergelijke foto's neer te leggen, hetgeen niet is gebeurd.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en meent dat hij bij terugkeer als een spion, ongelovige of vijand zal worden beschouwd omwille van zijn verblijf in het westen.

Bij de aanvullende nota die verzoekende partij neerlegt voegt zij volgende stukken:

- *Schoolrapporten (OKAN) - 2021-2022 (stuk 3);*
- *Schoolrapporten (OKAN) - 2022-2023 (stuk 4);*
- *Brief ter ondersteuning – M.(...) P.(...) - 17 oktober 2023 (stuk 5);*
- *Brief ter ondersteuning - lerares Frans – S.(...) V.(...) - 19 oktober 2023 (stuk 6);*
- *Brief ter ondersteuning - lerares wiskunde – E.(...) S.(...) - 25 oktober 2023 (stuk 7);*
- *Brief ter ondersteuning - school opvoeder – F.(...) M.(...) - 25 oktober 2023 (stuk 8);*
- *Arbeid gebonden opleidingscontract - 10 oktober 2023 (stuk 9);*
- *Inschrijving “Werk gebonden onderwijs- en opleidingscentrum” (“CEFA”) - 16 oktober 2023 (stuk 10);*
- *Schoolrapport (“CEFA”) - 2023-2024 (stuk 11);*
- *Brief ter ondersteuning - school opvoeder – M.(...) P.(...) - 21 februari 2024 (stuk 12);*
- *Brief ter ondersteuning - schoolbemiddelaar – V.(...) H.(...) - 26 maart 2024 (stuk 13);*
- *Brief ter ondersteuning -lerares Frans – V.(...) V.(...) - 8 april 2024 (stuk 14);*
- *Brief ter ondersteuning – Y.(...) R.(...) - ELR s.a. (stuk 15);*

- Brief ter ondersteuning – O.(...) C.(...) - ELR s.a. (stuk 16);
- Brief ter ondersteuning – C.(...) J.(...)n- ELR s.a. (stuk 17);
- Getuigschrift - Compagnons Bâtisseurs ASBL - 16 oktober 2023 (stuk 18);
- Foto's van verzoeker tijdens activiteiten van de "compagnons bâtisseurs" (stuk 19);
- Brief ter ondersteuning – N.(...) L.(...) - 13 oktober 2023 (stuk 20);
- Brief ter ondersteuning – C.(...) V.(...) - 27 oktober 2023 (stuk 21);
- Brief ter ondersteuning – M.(...) M.(...) - (stuk 22);
- Brief ter ondersteuning – S.(...) G.(...) (stuk 23);
- Foto's van verzoeker van bokstraining (stuk 24)".

Verzoeker licht hierbij toe dat hij hiermee wil aantonen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht zich te integreren: *"Ten eerste is (...) sinds zijn aankomst in België zonder onderbreking naar school gegaan. Zoals uit zijn verschillende schoolrapporten blijkt, zat (...) van 2021 tot 2023 in OKAN. Uit zijn verschillende schoolrapporten blijkt dat hij meteen goede resultaten behaalde, dat hij altijd moeite deed om Frans te spreken en dat hij altijd serieus studeerde (stukken 3-4). Bovendien heeft hij altijd complimenten gekregen van zijn leraren. Verschillende van zijn leraren hebben gewezen op zijn vele kwaliteiten, zijn sterke wil om te integreren sinds zijn aankomst en zijn vermogen om zich aan te passen aan onze culturele codes. Eigenlijk noemen zijn leraren hem een echt voorbeeld van integratie (stukken 5-8). Voor het schooljaar 2023-2024 heeft (...) zich ingeschreven voor een opleiding voor elektriciens (stukken 9-10), waarvoor hij al uitstekende resultaten heeft behaald (stuk 11). De leraren en andere mensen die betrokken waren bij zijn opleiding getuigen ook van zijn vastberadenheid, zijn vermogen om Frans te begrijpen en zijn briljante resultaten (stukken 12-14). (...) loopt momenteel stage in een elektriciteitsbedrijf. Zowel de managers van het bedrijf als een van zijn collega's getuigen van zijn doorzettingsvermogen en ontwikkeling (stukken 15-17). Ten tweede wilde (...) zich integreren via andere activiteiten dan school, meer bepaald door zich in te schrijven bij de "compagnons bâtisseurs", een jongerenorganisatie in Wallonië. Hij nam deel aan verschillende sensibiliseringsweken met deze organisatie (stuk 18). Hij stelde verschillende foto's voor die zijn genomen tijdens activiteiten met deze organisatie (stuk 19). De achtergrond van (...) wordt ook bevestigd door verschillende van zijn begeleiders in het opvangcentrum. Zij getuigen nogmaals van zijn integratie en zijn deelname aan talrijke vrijwilligersactiviteiten, bij de Compagnons Bâtisseurs en ook tijdens de overstromingen in Luik (stukken 20-23). Tot slot wil (...) ook graag een foto van zichzelf laten zien tijdens een boksles, een sport die hij ook buiten school en andere activiteiten beoefent (stuk 24)."*

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Waar ook wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt opgemerkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan gesteld worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels de aanvullende nota van 9 april 2024. In casu dient overigens te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

Verzoekers algemene betoog, inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende betrouwbaar acht, kan niet anders doen besluiten. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, is er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) "verwestering" in de zin dat zij blijkt geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich tot het wijzen op haar leeftijd toen zij in België toekwam en op het gegeven dat zij naar school gaat en zich gedraagt zoals jongeren in België "*Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens, hij gebruikt sociale netwerken*", maar hieruit alleen kan niet blijken, laat staan dat verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat zij tijdens haar verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken.

Uit de stukken gevoegd bij de aanvullende nota blijkt dat verzoeker in België zonder onderbreking naar school is gegaan, dat hij meteen goede resultaten behaalde, dat hij altijd moeite deed om Frans te spreken, dat hij altijd serieus studeerde, dat hij altijd complimenten kreeg van zijn leraren, dat er wordt gewezen op zijn vele kwaliteiten, zijn sterke wil om te integreren sinds zijn aankomst en zijn vermogen om zich aan te passen aan onze culturele codes en wordt hij een echt voorbeeld van integratie genoemd, dat hij voor de opleiding elektricien die hij huidig schooljaar volgt, al uitstekende resultaten behaalde en ook de leraren en andere mensen die betrokken waren bij zijn opleiding getuigen van zijn vastberadenheid, zijn vermogen om Frans te begrijpen en zijn briljante resultaten, dat ook wat zijn stage in een elektriciteitsbedrijf betreft verzoeker door zowel de managers van het bedrijf als een van zijn collega's lovend omschreven wordt en getuigd wordt over zijn doorzettingsvermogen en ontwikkeling, dat verzoeker zich wil integreren via andere activiteiten dan school, meer bepaald door zich in te schrijven bij de "compagnons bâtisseurs", een jongerenorganisatie in Wallonië, zijn deelname aan verschillende sensibiliseringsweken met deze organisatie, dat de begeleiders in het opvangcentrum getuigen van zijn integratie en zijn deelname aan talrijke vrijwilligersactiviteiten, bij de Compagnons Bâtisseurs en ook tijdens de overstromingen in Luik en dat hij de sport boksen beoefent, ook buiten school.

Hieruit en uit de aard van deze activiteiten, zoals zijn schoolloopbaan, tewerkstelling en zijn bezigheden, zoals heden bekend aan de Raad, kan echter niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een overtuiging of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht of die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn scholing, tewerkstelling hier of zijn activiteiten in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geïsoleerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij louter omwille van haar duidelijke inspanningen tot integratie dermate is verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat zij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd en dat zij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban. Het loutere feit dat verzoekende partij heeft kunnen zien dat bepaalde zaken in Europa anders worden aangepakt, er andere waarden en normen gelden, maakt nog niet dat zij zich niet meer zal kunnen of willen schikken naar de regels en aanpak in Afghanistan.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar schoolloopbaan en tewerkstelling of haar vrijetijdsactiviteiten hier om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en gevisieerd zal worden en zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie volgt niet dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Verzoekende partij kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

De Raad duidt er ook op dat uit verzoekende partij veertien jaar oud was toen zij in 2021 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar gehele leven in Afghanistan heeft gewoond, naar school en de madrassa ging. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van ongeveer drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De verwijzing in de door verzoeker neergelegde aanvullende nota naar cijfers omtrent het aantal terugkeerders en er bijgevolg geen betrouwbare informatie omtrent veilige terugkeermogelijkheden is, werpt hier, mede gelet op wat voorafgaat, geen ander licht op

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn

verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan verzoeker niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de-factoministers en -functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze van het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en financiële/economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het taliban-regime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade.

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoekende partij werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, die door verwerende partij in hun aanvullende nota werd aangehaald, nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* (CNDA) van 14 februari 2023, duidt de Raad erop dat, nog daargelaten dit arrest niet bindend is voor de Belgische asielinstanties, in dit arrest geoordeeld wordt dat hoewel er in de provincie Nangarhar (en Baghlan) sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dit willekeurig geweld evenwel geen hoog niveau bereikt en een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van het geweld in deze provincie het gevolg is van gerichte aanvallen, en dat in deze context derhalve een hoog niveau van individuele elementen vereist is om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen. Zulks wordt eveneens gesteld in de EUAA Country Guidance van januari 2023 (zie p. 124-125), waarnaar overigens verwezen wordt in dit arrest. Vervolgens werd door het CNDA vastgesteld dat er in hoofde van de betrokkene, afkomstig van de provincie Nangarhar, geen dergelijke individuele elementen voorhanden waren waaruit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld kon blijken en dat derhalve geen nood aan subsidiaire bescherming aangetoond werd.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift alsook in de ter zitting neergelegde aanvullende nota voorts naar verschillende recente rapporten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze actualisatie van de landeninformatie ligt echter in de lijn van de voorgaande vaststellingen en doet daar dan ook geen afbreuk aan.

Gelet op het voormelde toont verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF